

I

Fustat,

824

Ezt a börtönt senki sem élte túl.

Ezt rögtön közölték Roshannal, amint idehozták.

– Itt fogsz elrohadni – köpte neki a szakállas őr, miután behajította a cellába, és rácsapta az ajtót a nőre. Bár a férfi nem láthatta, Roshan zord mosollyal kíserte a hátát.

Szerencsére nem a túlélés volt a fő prioritása: hanem a szökés. Minthogy egész életét a legkülönbözőbb típusú börtönökből való szökéssel töltötte, biztos volt benne, hogy ebből is kijut, ha elég ideje lesz rá. De mint az hamarosan kiderült, éppen ebben állt a probléma gyökere.

Nagyon kevés nő volt ebben a közös börtöncellában, és közülük még kevesebben éltek túl az első napjukat. Roshan szerencsésnek mondhatta magát, hogy ruházata egyrészt jól leplezte női mivoltát, másrészt többé-kevésbé sértetlen maradt, amikor bedobták a többi rab közé. Öltözetének hullámzó rétegei legjobb esetben is utcagyerekre utaltak, de ami a legfontosabb, férfire. Ennek ellenére is veszélyben volt.

Egy hete zárták be ide, és komoly bosszúságot okozott neki, hogy ha nem kellett volna folyamatosan azzal foglal-

koznia, hogy megvédje magát és elhárítsa az ellene irányuló gyilkossági kísérleteket, mostanra valószínűleg friss fustati levegőt szívhatna.

Nem mintha Fustat levegője kicsit is friss lett volna. A városi piacok nyüzsgése és a különböző fűszerek mámorító vonzereje közepette is mindig érezni lehetett a gané szagát. Ha nagy levegőt vettél, jó eséllyel köpködve köhögted fel a szinte mindent beborító, finom vörös homokréteget.

Roshannak mégis hiányzott a város. De nagyon.

Bárcsak végighúzhatná ujjait a legutóbbi porvihartól koszos ablakpárkánya peremén! Amikor megérkezett a városba, nem szerette meg rögtön, de a börtönhöz képest most mennyei oázisként tekintett a felszínre.

Fustat a külvárosban magasodó piramisokról híresült el, bár az uralkodók, akik nevében emelték, már réges-rég meghaltak. Nagyon is átérezte annak iróniáját, hogy ő is egy hasonlóan nagyszabású emlékműben van, csak ez a piramisok fordítottja, inverze: lefelé terjeszkedik, mélyen a földbe, ami persze még problémásabbá teszi az áhított szökést. Nem lehetetlené, csak nehezebbé.

Roshan tudta, hogy a kijutáshoz utat kell találnia felfelé, minthogy jó pár szint húzódott még alatta, mélyebben a földben, és fölötte is. Legalább nem a legalsó szinten börtönözték be, de ennél több pozitívumot nem talált a helyzetében. Amennyire meg tudta tippelni, a cellája öt szinttel lehetett a felszín alatt.

Vér ömlött egy sebből a szeme fölött, akkor szerezte, amikor egyre lejjebb és lejjebb rángatták a börtönben. Mivel el-

homályosult a látása, nem nagyon tudott többet arról, hogy pontosan hol van, de bízott az ösztöneiben – bár megsérült és vérzett, a környezetének mindig tudatában volt. Mindig megtalálta a kivezető utat.

Noha brutálisan és teljesen váratlanul tartóztatták le – azt hitte, hatékonyan tüntette el a nyomait –, első dolga most az volt, hogy helyrehozza a látását. Nem harcolhatott, ha egyszer nem látja az ellenséget. Elég volt egyetlen pillantást vetnie az ivóvizüknek mondott csomós, barnás lötyyre, hogy rögtön tudja, ha akár csak közelébe kerül egy nyílt sebnek, az rögtön elfertőződik.

Ezért inkább körbejárta a cellát, amely valójában jobban hasonlított egy veremre. A falakat meg a padlót tetőtől talpig puha agyagból faragták ki, kivéve a főfalat, amelynek alján egy rostély húzódott végig, hogy összekösse a börtön-rácsok és az agyagpadló közötti teret. Roshan tippje szerint ez tartotta fenn ennek a szörnyű helynek a szerkezeti épségét. A fal közepén két, vészjóslón festő rácsos ajtó állt.

Legalább száz foglyot zsúfoltak be ide. Roshan keresett egy zugot, ahová félrehúzódhat, ahol nem tűnik fel senkinek, hadd térjen vissza mindenki ahhoz, amit azelőtt csinált, hogy megérkezett ő, az új, csillogó-villogó játékszer. Ahogy a tömeg szélére pozicionálta magát, egyre lejjebb és lejjebb hajolt, míg végül már szinte guggolt. Egy magas, vézna férfi, akinek hosszú szakálla alattomos fekete kígyóként csüngött az álláról, csupa rosszindulatot árasztott magából.

Roshannak kellett egy pillanat, hogy felismerje, ő az igazi fenyegetés. Olyan sok ember nyüzsgött körülötte, hogy ne-

hezére esett szétválasztani a felé áramló különböző energiákat, de végül belötte az övét. Szeme még a falakon lobogó fáklyák tompa fényében is feneketlen, fekete üregeként hasította át a közöttük lévő távolságot.

Amint Roshan beazonosította magának a férfit, az rögtön eltűnt a tömegben.

Bárhová ment is, neki valahol *nagyon* máshol kellett lennie. Azzal kezdte, hogy kicsi és hangtalan maradt, majd azzal folytatta, hogy nekihátrált egy falnak, így ugyanis hátulról már nem kellett veszélytől tartania. Aztán, amilyen észrevétlenül csak tudta, végigtapogatta a ruháját, hátha az örök elfelejtettek elvenni tőle valamit. A sok réteges öltözet nehezítette a gyors átkutathatóságot, ellenben megkönnyítette, hogy mindig lapuljon nála valami.

A derekát átfogó kis övben volt egy erszényi fűszerezett csicscriborsó, egy flaska, benne mindössze pár korty olyan erős alkohollal, hogy nagyrészt hajtóanyagként használta, meg egy vízzel félig teli kulacs. Ez utóbbihoz addig ragaszkodik majd, ameddig csak tud, de a másik folyadékot suttyomban ráöntötte a fejkendőjére, azt pedig rányomta a fején tátongó vágásra. Összerezent, ahogy az alkohol belecsípett a sebébe, de csak szorította rá az anyagot teljes erőből, miközben az előtte álló rabok hátára és lábára összpontosított.

Kiáltások harsantak a cella túlsó végéből, azt pedig nedves hús csattanásának és csontok ropogásának félreismerhetetlen hangjai követték, jelezve, hogy az erőszak máris elszabadult. Roshan undorodó vicsorral húzta térdét a mellkasához, és miközben próbálta a lehető legkisebb helyet elfoglalni, ke-

resetett valamit, *bármit*, ami segíthet a vérzés csillapításában. Apró, szinte észreveghetetlen hangyák formájában talált segítséget. A sárga testű, barna farú rovarokat a helyiek viccelődve fáraó hangyáknak hívták. Roshan soha életében nem örült még ennyire nekik. Óvatosan, nehogy összenyomja, felcsipentette az egyiket, miközben az a társai után menetelt.

Hunyorogva vette szemügyre az apró, csikorgó rágókat, ahogy feltartotta a hangyát épphogy a szemöldöke fölé. Rög-tön tudta, mikor ér hozzá, ugyanis érezte a harapás csípését. Aztán otthagya lógva és kapálózva, és felvett egy másikat. Sebének méretét és hosszát a fájdalom alapján lőtte be. Nyolc hangya kellett hozzá, hogy az állkapcsok összezárják húst, a rágók pedig varratként funkcionáljanak. Ha már tű és cérna nem állt rendelkezésére, be kellett érnie ennyivel.

Bocs, kicsike, gondolta, és letépte a sebről az első hangya testét, majd a barátaiét is. Nem csináltak ők semmi rosszat, csak a maguk dolgával törődtek, éppen a királynőjükhöz meneteltek vissza teljes gondtalanságban, amikor életük utolsó cselekedeteként akarataikon kívül segítettek a sebe begyógyításában. Az élet drága, Roshannak pedig ebben a pillanatban mérlegelnie kellett a saját élete és az ő életük értékét.

Megérte. Különösen, mivel alig pár órával később Fekete Szem eljött érte. Már azelőtt is tudta, hogy ő az, hogy a tömeg szétvált volna előtte. Erejét és félelmetességét kommunikálva vágott át a testek tengerén. Roshan a falnál lapított, és majdnem megbotlott egy szaga és látványa alapján hetek óta halott férfi holttestében, amikor próbálta átpozicionálni magát, hogy ne ott legyen, ahol ellensége számít rá.

Hátul egy nagyobb agyagdarab kiesett a falból, Roshan pedig bepaszírozta magát a helyére, hogy a holttest elrejtse a kutató szemek elől. Távolról figyelte a vadászó férfit, akit két nagyobb rab is követett, mintha csak a parancsaira vártak volna. Valószínűleg így is volt. Roshan a fülét hegyezve próbálta kihallgatni nyers török beszédüket, amely alapján alsóbb társadalmi rétegből származtak, hivatásos bűnözők lehetnek, ráadásul annak is borzalmasak, ha itt kötöttek ki.

– Keressétek tovább – mondta Fekete Szem, aztán valami „lefizetéshez” hasonló szó hangzott el.

A rejtekhelyén meghúzódó Roshannak csak akkor esett le, hogy mit mondhatott, amikor a tömeg ismét magába nyelte őket: „egy nővel lefizethetjük őket”. Ezzel valószínűleg az örökre célzott, és ez egyáltalán nem tetszett Roshannak. Ugyanakkor, ha végiggondolta a dolgot, ez azt jelentette, hogy az örök nem láttak át az álcáján. Csak a cellatársa. Inkább szállt szembe egy ostoba ellenséggel, mint egy ravasszal.

Ameddig csak tudott, abban a pozícióban aludt, orrára húzva az alkohollal átitatott rongyot, hogy mégse teljesen a rejtekhelyéül szolgáló, rothadó hulla undorító szagát lélegezze be. A bűz már túllépett a bomlás émelyítően édes szakszából az otrombán gyomorforgatóba, amikor már a férgek is leléptek, mert alig maradt a holttestben bármi tápérték.

Így amikor Roshan érezte megmozdulni a halott férfit, önkéntelen sikkantással riadt fel, és kikúszott rejtekhelyéről. Fenntartotta a szemkontaktust a hulla rothadó szemgödrével, ahogy a fej finoman előre-hátra mozgott. Roshan meg-

borzongott, és igyekezett távol tartani magától egy másik hely és egy másik nő emlékeit. Ám mégsem a fej mozgott, hanem *mögötte* valami, és amikor jobban hunyorgott, már látta, hogy... egy gyerek az.

Nem, inkább egy fiatal kamasz. De koszos arca és hosszú, nedves haja miatt nehezen tudta megtippelni a korát. A hulla alsó fele fölött görnyedt, és amikor felnézett, rámosolygott – szinte már vicsorogva, mire Roshanban most először merült fel a kannibalizmus gondolata. Végül is *mit* ettek ideleln a túlélők? Az itteni moslékból nem lakhatott jól mindenki. Roshan elborzadva kereste a harapásnyomokat a hullán, és úgy döntött, ideje továbbállnia.

Lebukott, és fekvő alakokon átlépkedve igyekezett távolabb kerülni a potenciális lakoma színhelyétől.

A következő napok nagyjából ugyanebben a mederben folytak: amikor felütötte fejét egy fenyegetés, Roshan mindent megtett, hogy elkerülje a konfrontációt. Egy alkalommal túladdott a fejkendőjén védelemért cserébe, csak hogy az alku rögtön feleslegessé váljon, amikor újonnan szerzett testőrének kitörték a nyakát egy élelemért folyó – maga a testőrök által kiprovokált – bunyóban, miután az örök kásával teli vödörket osztottak ki.

A kamasz tovább szaglászott, de láthatóan csak az élettelen testek érdekelték, mire Roshan ravaszul arra jutott, hogy hacsak nem hagyja ott a fogát, nem végzi a kölyök fogai között. *Vagy talán csak használható tárgyakat keres a holttesteken?* Ez a gondolat már benne is felmerült, elvégre egy-egy le-tört borda egész jó késként funkcionálna. Egyelőre azonban

adódtak más lehetőségei, és először azokat szándékozott ki-meríteni. Két hegyes hajtűvel szövetet tűzött fel, hogy afféle csuklyaként fedje el fokozatosan gyógyuló arcát, a maradék hajtűket pedig elkezdte fegyverre összehajlítani. Tudta, hogy nem lesz erős, de ha a megfelelő artériát találja el vele a megfelelő pillanatban... csinált már ilyet, igaz, csak egyszer. De megteheti újra.

– Azért zártak minket ide, hogy megöljük egymást – mondta egy férfi vaskos, hellén dialektusban, amelyet Roshan évek óta nem hallott. – Senki sem éli túl. Senki sem szökik meg. Egyenként meghalunk, ők meg egyre többet és többet hoznak ide. Ha ezt tudtam volna...

– Akkor is megölted volna – csattant fel a társa.

– Persze. De gondoskodtam volna róla, hogy sose kapjanak el.

Roshan elvigyorodott. Sok év alatt sok bűntényt követett el, de mindig megtalálta a megmenekülés módját. Valahol legbelül most forrongott a dühtől, amiért végül elfogták, ráadásul olyasvalamiért, amit még csak el sem követett. Gondolatai visszakanyarodtak a katona kezében megcsillanó aranyra, amelyet még soha életében nem látott, és amelyen abban a formájában soha meg se próbált volna túladni. Felültették. Amikor az örök berontottak az ajtaján, és kirángatták az ágyából, automatikusan feltételezte, hogy a legutóbbi bűnéért vették elő – tulajdon megrongálásáért. Értékes dolgot tett tönkre, egy eszközt, amelyre egy mamlúk tábornok hajtott, márpedig egy ilyen fajta embert mindenáron meg kellett akadályozni ebben.

Amikor Roshan megszerezte az eszközt, ugyanúgy járt el, ahogyan az efféle lopott furcsaságokkal általában. Különböző csatornákon futtatta át, tiszta eredettörténetet és tulajdonosi papírokat kreált neki. Csakhogy ezúttal megszakította a zenedoboz mélyére rejtett gyújtófonalat. Elméjében feléledt gyerekkora óta meglévő második érzéke, és megmutatta neki, pontosan melyik mechanizmust kell hatástalanítani, hogy a pusztító eszköz alkalmatlanná váljon rendeltetészerű használatára.

– Gyakran előfordul az ilyesmi a lopott holmikkal – mondta képzeletében Dervis a boldogtalan ügyfélnek. – A megszerzés módjának köszönhetően az áru nincs mindig kifogástalan állapotban, de ezeket a feltételeket elfogadtad, amikor megegyeztünk.

Roshan azon tűnődött, hol lehet most a mestertolvaj, vajon hallott-e a bebörtönzéséről. Nem mintha illúziókat táplált volna a kapcsolatukat illetően. Bő egy évre nyúlt vissza sikeres együttműködésük, de Dervis elsősorban és mindenáron a saját bőrét és üzletét védi a bajban. Roshan tudta, hogy sosem vetné őt oda a farkasok elé, de a megmentésére sem fog sietni.

Ezért Roshan annak megfelelően tervezett, hogy tudta, csakis magára számíthat, és a darabkák lassan a helyükre kerültek, miközben a cellájában egyik borzalom a másikat követte. Terve ingatag lábakon állt. Mozgásban kellett maradnia a foglyok tömegében, egyik nagyobb csoportból a másikba olvadni, hogy észrevétlen maradjon. Ha egyedül van, hívogató célponttá válik. A kamasz adott neki egy öt-

letet, és most Roshan is azt csinálta, amit reményei szerint a kölyök csinált. Ahogy egyes cellatársai elhaláloztak a különböző bunyókban vagy betegségekben, kiszáradásban, éhségben, magához vett tőlük valamit – akár csak egy szakadt takarót vagy egy darab szövetet. Az ilyenek segítségével váltogatta a megjelenését, hogy sose nézzen ki ugyanúgy, már csak azért se, mert Fekete Szem továbbra is viszonylag rendszeresen vadászott rá.

Saját kis csoportján kívül nyilván senkivel sem osztotta meg azt a gyanúját, hogy Roshan nőnemű: ez túlságosan értékes információnak számított, hiszen, ha kitudódik, szinte minden cellatárs Roshan nyomában jár majd, és akkor a férfinak nem lesz alkalma felhasználni őt.

Most, hogy a csicseriborsó és az utolsó csepp víz is elfogyott, Roshan az öve csatjával ásni kezdett.

A talaj agyagszerű anyaga általában keménynek és tömörnek bizonyult, de amint folyadékkal került kapcsolatba, kezelhetővé vált. Vízkészletének utolsó, értékes cseppjeit nem pazarolhatta erre, de a gusztustalan vályú tartalma is tökéletesen megfelelt a célra.

Éjjel vagy nappal, ez nem számított idelent. A falra rögzített fáklyák gyenge lobogásán kívül nem volt más természetes fényforrás, de ásásait így is igyekezett azokra az időkre tartogatni, amikor a legtöbb rab aludt. Hátát a rácsnak vetve, szemét az előtte lévő cellatársain tartva túrta a rács alatti agyagot. Amikor elég nagy lyukat csinált, hagyta száradni, és egy frissen elhullott cellatársa testével takarta el a keze munkáját. Elvégre a hullákat senki sem piszkálta... egyelőre.

Amikor az őrok beléptek, csak fintorogtak a holttestek látán, Roshan így jól el tudta rejteni a művét.

A vacsoraidő volt mind közül a legvéresebb, mivel akkor szolgálták fel a napi egyetlen étkezést. Az őrok minden figyelmébe az ajtókra összpontosult, ahogy az élelmiszerért küzdő rabok tömege odanyomakodott. És maguknak a raboknak is mindig ez kötötte le a legjobban a figyelmét. Roshan mindkét lehetőséget kihasználta.

Mire meghallotta az őrok érkezését jelző kulcszörgést, Roshan olyan sötétre koszolta a szerelését, amennyire csak tudta. Ha némán és mozdulatlanul állt az agyagfalnál, lényegében beleolvadt. Bele kellett olnadnia. Amikor a két őr kitérte az ajtót, az immár ismerős testekből álló massa pedig előreiramodott, Roshan akcióba lendült.

Lekuporodott a rács mellett, és félrelökte az útból a holttestet, felfedve ezzel korábban kiásott gödrét. Fejjel előre mászott bele, és ekkor volt a legkiszolgáltatottabb, amikor a recés vascsöveket markolva lehúzta magát, megfordult, és a rács alá került. Reménykedve ülő pozícióba helyezkedett, és igyekezett nem törődni a térdét siettékben felsértő, fájdalmas karcollással.

Felkarjának erejére kellett támaszkodnia, hogy hangtalanul álló helyzetbe húzza magát, aztán egy pillanatnyi habozás nélkül már iramodott is el a folyosón, a lehető legmesszebb az őroktól. Ugrott egyet, hogy régi ételszütyője segítségével kioltsa a legközelebbi fáklya lángját, és elnyelje őt a sötétség. Ezt a mozdulatot megismételte a következő fáklyánál is, ahol a szütyője használhatatlanná vált, mert már teljesen átégette a láng. Eltaposta a kis tüzet.

Sötétség borult rá. Nem vették észre.

Vissza se nézve rohant, jobbra kitartott karjával a falat használta tájékozódási vonalnak. Ösztönösen felfelé tartott, és amikor elérte az első lépcsőt, kettésével szedte a fokokat. A következő szinten nagy örömmel fedezte fel a jelzésekből, hogy csak három, nem pedig öt szinttel volt a felszín alatt. Ugyanazzal a módszerrel, a fal mellett görnyedve haladt tovább, tartalék ruhadarabokkal oltva ki az útjába kerülő fáklákat.

Amikor újabb örökbe botlott, le kellett lassítania, de a jelek szerint a rabétketést színtről szintre időben eltolva végezték, így az itteni örök épp a vödröket ürítették ki. Óvatosan, tekintetét a hátukon tartva óvakodott el mögöttük, miközben azok gondtalanul csevegtek tisztítás közben. Gyorsan eljutott a következő lépcsőhöz, de ahogy felviharzott rajta, megtorpant. Hangot nem hallott, csak egy homályos érzés legyintette meg, hogy nincs egyedül.

Libabőrösen nézett hátra, le a sötétségbe. Nem volt ott semmi. És senki.

Megpördült, majd még gyorsabban rohant felfelé a lépcsőn, amikor hirtelen eltűnt alatta a talaj. Kirántották alóla a bokáját, mire állal rázuhant a lépcsőre, fogai összekoccantak. Eddigi erőfeszítései gyorsan elpárologtak, ahogy lerángatták, a gravitáció ellene dolgozott, a kanyargó lépcső pedig halálcúsúzdává vált.

És ott volt a férfi.

Fekete szakáll, fekete szív, Roshanba hasító fekete szem. Azt hitte, a férfi feladta. *Ostoba*. Mint kiderült, csak figyelte

őt, és várt. Így nemcsak magát, hanem a férfit is megszöktette, és Roshan látta meredt tekintetének csillogásán, hogy úgy érezte, immár elég közel a szabadság, hogy elragadja a prédáját. Megszabadul tőle, aztán megszabadul ettől a helytől is. Az ilyenek mindig kivételes, különleges szörnyetegnek tartják magukat, Roshan azonban egész életében, mindenhol szembesült a fajtájukkal, bármerre járt. Egyedül az lepte meg, hogy mennyire nem tartogattak már számára semmilyen meglepetést.

A gyáva férgek először mindig a kezedet fogják le. Roshan készen állt rá, és gyorsan, keményen, teljes erejéből beletért abba a testrészébe, amelyet a férfiak a legértékesebbjükknek tartanak. Üldözője felnyögött fájdalomában, aztán pedig még hangosabban felsikoltott, amikor Roshan az ágyéka alá fonta a combját, és a támadója egész testét átlendítette maga fölött. Roshan még lejjebb csúszott a lépcsőn, megpördült, amilyen gyorsan csak tudott, és elővette ruhaujjából a fegyverre formált hajtűket. Dulakodásuk közben nem kerülték el figyelmét a lentről felszűrődő zajok sem: a kiáltások és a dobogó lábak és a lázadozó rabok kórusa.

Roshannak sikerült észrevétlenül eltűnnie a cellából, a férfinak azonban nyilvánvalóan nem. Az idiótát meglátták, és csak Allah tudja, miféle felfordulás támadt utána. Az örök már közeledtek. Roshan gyorsan szedte a lábát, de a legjobb az lett volna, ha még gyorsabban szedi, mint a támadója. Az örök egy szökött rabot kerestek, hát adhat nekik egyet.

Bal kezével felhúzta a férfi szakadt nadrágjának szarát, hogy felfedje alatta a bőrt, jobb kezével pedig elmetszette

az Achilles-ínát. Fekete Szem felüvöltött, és hátrafelé rúgott. Roshan kitért a támadás elől, és átmászott a vonagló, ficánkoló férfin. Amikor átjutott rajta, még szánt rá egy másodpercet, hogy visszanézzen rá.

– Boszorkaaaaa! – üvöltötte a férfi, a szótagok köpetként röppentek ki a szájából. Mindhiába próbált utánamászni a lépcsőn, közben véres nyomot hagyott maga után. Olyan könnyű lett volna visszahajolni és döfni egy utolsót a torkába. Megszorította az éles, összeeszkábált hajtűket, és leguggolt, hogy szemtől szemben legyen a férfival.

– Szerencséd, hogy élve kellesz nekem – suttogta.

Fekete Szem feléje nyúlt, de csak egy maroknyi koszos ruhadarabot tudott elkapni. Roshan kiszabadította magát, és futásnak eredt, berohant az utolsó folyosóra, amelyet már nemcsak pár fáklya, hanem – hála az égnek – igazi napfény is megvilágított. A fény átsütött a falakba vágott apró, kerek lyukakon, és fehér sugarakkal hasított bele a homályba. Kissé eltorzította a látását, ezért a napsugarakat kerülgetve rohant tovább, tekintetét a folyosó végére fókuszálta.

Vége. Vége. Vége.

Valahol véget kellett érnie, csak annyit kellett tennie, hogy rohan, amíg *huff*. Beleütközött egy elmozdíthatatlan erőbe, és hátrazuhan. Fejét beverte a padlóba, amikor pedig megpróbálta kipislogni látóteréből a csillagokat, mintha valami leereszkedett volna hozzá az égből.

– Angyal – nyögte, miközben igyekezett felülni.

Ahogy teltek a másodpercek, átértékelte a látottakat. Az alak felülről jött, de nem angyalként. Mintha előtte materia-

lizálódott volna, arcát csuklyás köpenye rejtette árnyékba. Roshan hallotta a közeledő őrköt, hallotta a nekik hátrahagyott férfi kiáltásait, szinte már érezte a szabadság ízét, és mégsem... mégsem tudott megmozdulni. Dermedten figyelte, ahogy az idegen sétál felé, és minden lépésében a halál tükröződik.

Démon, helyesbített fejben. Maga a halál.

– Nem vagyok angyal – szólalt meg az idegen.

Lenyúlt felé, kitárt kezét akár a kedvesség gesztusként is értékelhette volna. Ám érzékei azt súgták neki, hogy valami lapul a ruhaujjai alatt. Egy fegyver. Egy fenyegetés. Mélyen a csontjaiban érezte.

Roshan ujjai alig észlelhetően még így is megrándultak, mintha a teste jelezné, hogy készen áll elfogadni a felé nyújtott kart és alkut kötni az ördöggel.